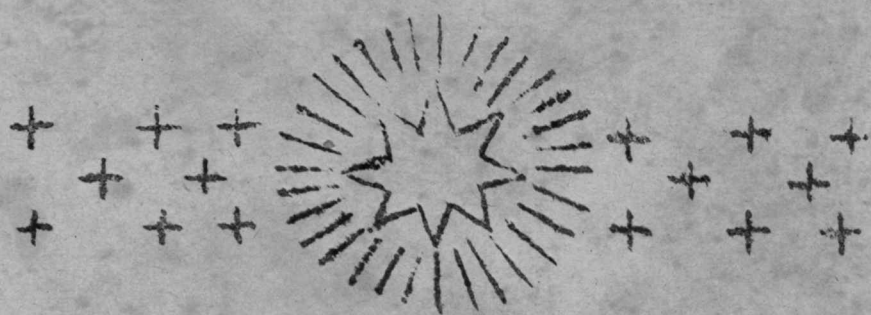

Aj. I

№ 6

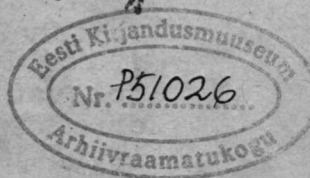
1943

TEMA ON MEID PI-
MEDUSEST KUTSU-
NUD OMA IMELISE
VALGUSE JUURDE.

1. PEETR. 2, 96

Võõraks muutunud jõuluevangeeliumist

Ja meie oleme näinud ja
ja tunnistame, et Isa on
läkitanud Poja maailma õn-
nistegijaks. 1. Joh. 4, 14.

Võõraks on muutunud inimesile jõuluevan-
geelium. Nagu iidne muistend kõlab sõnum
maailma õnnistegija sünnist Petlema laudas.
Ihul vähe on neid, kes tõsiselt rõõmu tun-
nevad, et Jumal oma Poja saatis Päästjaks
ja Lunastajaks, kelle südames leiab vas-
tukaja ingli kuulutus: "T e i l e on täna
Taaveti linnas sündinud õnnistegija, kes on
Issand Kristus!" See nagu ei sobi meie
aega! Mis on meie aja tapatalgudega harju-
nud inimesil tegemist Jeesuse Kristusega?

Ja siiski! Tasa, nagu lõpmata kaugelt
kostab selgi aastal meie kõrva ingliskoori-
de kiidulaul: "Au olgu Jumalale kõrges ja
rahu maa peal inimeste seas, kelledest te-
mel on heameel!" Ja südames hakkab siiski
midagi kaasa helisema. Võibolla on see ai-
nult mälestus lapsepõlvest, kus seisid ava-
tud südamega särava kuuse ees ja rõõmusta-
sid iliväga jõululapsukesest, kelle käest
sinagi tohtisid vastu võtta õnnistusi roh-
kete annetuste näol. Ning jõululaulud! Eks
ole nad sinugi meelest armsad lapsepõlvest
peale. Aga praegune aeg ja sõjakärin pole

suutnud sootuks surnbutada neid mälestusi ja rõõmu, mida tõi su südamesse jõuluaeg.

Võib olla ütled sa nüüd: "Jõuluevangeelium, ta kuulub kuidagi lapsepõlve juurde. Ei tahaks, et lapsed müüdi sellest ilma. Jäeksid. Millise igatsusega nad praegugi ootavad jõulupühi, igatsusega, millest meie enam aru ei saa. Millise vaimustusega laulavad nad jõululaule, vaimustusega, mis meile ei sobi praeguses ajas. Ja midagi ei kuule nad armsamini kui jõulujutte. Ei, tõesti ei tahaks, et nad sellestki pisikesest rõõmusest peaksid loobuma ajas, kus nii vähe on küünaalde sära ja kingitusi.

Kallis sõber, kes sa neid ridu loed, võta vastu õnnistused, mida Jumal sulle ka tänavuste jõuludega nii rohkesti pakub. See kuulutus Jeesuse sündimise on jäänud püsima aastasadu ja ta pole ainult muinasjutt lastele, ei, me oleme seda näinud ja kogunud ja tunnustame, et Isa on läkitanud Poja maailma Õnnistegijaks. On vaja vaid ühte, et ka sina seda näeksid ja kogeksid. Luther ütleb: "Jeesus võib olla tuhat korda sündinud Petlema laudes, aga kui ta seda teinud pole sinu südames, siis ei ole sul sellest ühtegi kasu." — Tõesti, sa võid lapsepõlvest peale olla kuulnud jõuluevangeeliumi Õnnistegija sündimise aastast aastasse, aga see on asjata olnud, kui see sinu südames pole saanud elavaks.

Millegi see on laste eesõigus, avatud südamega vastu võtta rõõmusõnum Jõululapsest Jeesusest, Püüstja ja Lunastaja inimeseks saamisest, sest nende pärast on taevariik. Ent iga jõuluaeg tohime taas seada lasteks ja südamest selle üle rõõmu tunda, et Isa on läkitanud oma Poja meile Õnnistegijaks. Ja kuigi sel aastal tasa, nagu lõpmatu kauget on kuulda inglite koorilaulu, sest et Jumalast ikka kaugemale ruttav maailm seda tahab surnbutada sõjakärinasse ja kahu-

rite mürinasse, sina tohid seista taäs
lapsena Petlema sõime ees avatud südame-
ga vastu võtmas oma õnnistegijat ja Pääst-
jat, kes on tulnud tooma rahu ja rõõmu
inimsüdameisse, ka sinu omasse, keset ra-
hutut ja pöörast maailma.

Hillar Põld

Kas sa tunned Jumalat?

"Ma ei tunne Jumalat," nii vastas mul-
le kurvalt üks mu surijaist. See oli mulle
kohutav, sest olin äsja tõusnud teise suri-
ja vanakese juurest, kes jumalatuna ootas
oma hirmsat lõppu. - "Ma ei tunne ju Juma-
lat, nii kostis mulle surija ja mu
seljataga naersid mehed, sest neile tegi
parajasti kristliku moraalil kuulul nalja
elatanud Jumala sõna kuulutaja, See kõik
oli nii kohutav. Oleks tahtnud jätta kõik
surijad, minna väsimatult ühe elava juurest
teise juurde, reputada neid ja hüüda: "Arge-
ke ometi üles! Vaadake kuhu te tormate. Nii
lähedal on hukatus." Aga oleks tahtnud ka
telda: "Nii ligi on arm, See arm, mis väi-
saldab kartuset, õnneliku elu ka raskus-
tes. Aga veel enam, et me võime ka hirmute
ja ahastuseta lõpetada selle lühikese pin-
gelise elu ja astuda millegisse suurde ja
ilusasse ja pühasse."

"Sest nõnda on Jumal maailma armas-
tanud, et ta oma ainusündinud Poja en and-
nud, et ükski, kes usub temasse, ei saaks
hukka, vaid et temal oleks igavene elu"

Linda Paul

Kristus on Kuningas

Joh. 18, 37.

Kas oled kord seisnud Jeesuse ees kui tema kuningriigi sõdur? Täielikult, tingimata tema käsutuses?

Paljud ei teagi seda, et ta on tulnud kuningana siia maailma. Pilaatus ei teadnud ka seda, sellepärast küsis ta temalt: "Oled sina siis ometi kuningas?"

Aga juba prohvetid kuulutavad ette tema kuninglikku au. Nõnda ütleb Jesaja oma rahvale: "Su silmad saavad kuningat näha tema ilus" (Jes. 33, 17). Pole kahtlust, et ta seda ennustades mõtleb kuningate Kuningale Kristusele, kes pidi ilmuma kord taevases ahiilguses.

Ja kui siis targad hommikumaalet tema vi-letsa sündimise sõlme üles otsisid, siis kummardasid nemadki teda kui kuninga last, kelle kätte antakse ülem meelevald taevae ja maa peal.

Need, kes aastasadade kestel Kristuse nime auks on võidelnud, pole ka vististe teisiti teda mõistnud kui oma kuningana, kes neid vaimustas kõige raskematel tundidel. Nad tõid oma elu panuseks temale, kelle omad nad olid ihu ja hingega.

Mületan ühte laulu, mida noored kusagil koosolekul nii hõõmeelega laulsid, süäl kor-
dusid need sõnad: "Sina Kuninga alam vii kiitust taevastel kajadel!"

Oma südames küsime, kas need noored inimesed ka endile selle laulu sõnade kaudu ühe üleskutse sisendavad, teenida oma kuningat Jeesust.

Kui sa tänapäev hindad seda hulka rahvast, kes kannavad Kristuse kuningriigi olara nime, siis pead küll kokkudes seisatama jääma, kui näed kui pisut on neil arusa-

mist sellest osast, mis neile on antud
süüvase eesõiguse läbi.

Nooruselt oodatakse uut hinnangut ka
Kristuse tunnistamise ja teenimise suhtes
Ja seda kõigepealt tollelt nooruselt, kes
teadlikult on talle lähemale astunud.

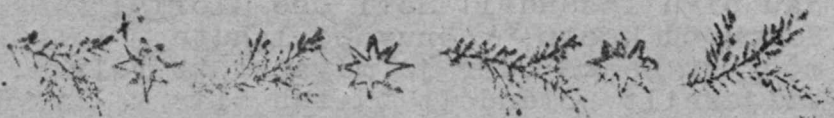
Maailm vaatab sinu peale, sinu elust
teeb ta järeldused sinu Issandale kuule-
kuse kohta. Sinu sõber, kes veel kaugel
on ära Jumalast, vaatab sinu peale kuidas
suhtud sa Kristusesse. Ja kui sina ei sus-
ta teda kui tema kuningriigi laps, kuidas
võid sa kedagi võenda Issandat uskuma ja
teenima.

Jõuluaeg, see on kristlikule noorele
taas uus võimaluse aeg süveneda Kristuse
kuningliku missiooni saladusisse. See pi-
dulik sära, mis meie õnnistegi ja sündimi-
se mälestust ümbritseb, äratagu sind oma
kuninga Jeesuse nimel uuele paremale võit-
lusele.

Harri Maamer

Ja tema astub esile ja hakkab karja
hoidma Jehoova tugevuses, Jehoova, ma Ju-
mala kõrguses. Ja siis asutakse elama te-
ma alale julgesti, sest nüüdsest alates on
tema suur maailma otseni. Ja tema on rahu
ise.

Liik. 5, 3-4^a

Jõulud 1943

Jõululaul -

hõimulaul:

velled ja sõtsed maailmanais, avarais.
sünnimaa naabruses, troopikas polevas,
kannud kus kedagi töö, mure, hool:
elujärg parem saaks järgneval pool -

jõulukell

imehell

südameil kõneleb.

Argipäev ununeb,

muinasmaad noorusest mälestus manab.

Iratsus lapselik kodure'al kannab.

Jõulutee -

kodutee!

Piirid, traataiad ja vetoood vägevad,
püssitikk, relvajõud, süüdsused kermimad
seni mis lahutas koduteest veel
ununeb. Hõõdub kõik, jõulutüht eel!

Jõulutäht,

kodukoht -

õnneaeg uueks saab

lapsepõlv meenutab:

Jeesuslaps sõime sees, karjased palvel,
lootuses hõisates inglikoos valvel.

Jõulusoov -

rahusoov:

"Au olgu Issandale Soli Deo Gloria!"

Vaimuõõd kaota, vaenuväed lahuta,

mõõgast saaks eder ja mürsust töörelv

viljakailt põldudelt täitub siis saiv.

Nad ootavad...

Nad ootavad kõik. Nad kõik kannavad mingit igatsust südames.

Nad ootavad koju oma lapsi ja mehi lahinguväljadelt, nad ootavad koju oma julmade vastaste röövitud armsaid, nad ootavad, et heisataks masti jälle rahulipp.

Nad ootavad et tuleks päev, kus nad kõik võivad olla õnnelikud oma õnnelikkudes kodudes. Sest aeg on ju paha ja kes praegu võiks olla rõõmus.

On ootusaeg. Nüüd elatakse lootustest.

Ja ometi on kindel, et paljudel pole midagi oodata, ei ole millelegi rajada oma tulevikuõnne, rääkimata olevikust. Sest purunenud on kõik. Kodu on varomeis. Üksi oled jäänud kesk võõraid. Ja kui teistel on mingi salajane lootus südames, vast ehk tuleb rahu-kevade ja kõik võib jälle uuesti hakata kasvama ja kosuma, siis need paljud kannavad eneses üht teist soovi. Tuleks ometi see päev, kus nad võiks maha panna oma maise eluaseme, kus surm neid vabastaks nende lootusetust valust.

Nad kõik ootavad.

Aga seal seisab üks, kes on tulomas inimeste juurde, et kanda nende valu, et võtta enesele kõik nende häda ja haigused

Jõulu Vaim --
palvevõim.

Kogudus templi sees
perekond kuuse ees,
vikingid võitluses -- palvesoov kõigil:
õigus ja tõde pea süreks jõul, leegil!

Jaan Ore

ja pakkuda inimestele rahu tormides, ja Teda ei oota keegi.

Ei, mis neil on Kristusega tegemist. Tema kuulub kirikusse ja jõuluaega ja Temast võib lapsena kõnelda. Kesk sõda ja rahunõuet pole Teda kuhugi asetada. Pole majas vaikset nurkagi.

Ei, seda ootust nad eneses ei kannan.

Ja ometi Ta tuleb, et pühkida kuivaks leinaja laod pisarast ja avada tema silmad nägema seda uut maailma teisel pool kaduvust, kus lõpeb valu. Ta tuleb, et anda rahu neile, kes ahastuses mõtlevad oma kallitele tundmatudel teedel, sest Ta ise seisab ka nende kõrval neid kinnitamas ja trööstimas nende valus.

Ta tuleb, et anda sulle täit kindlust ja rõõmu selles rõõmutus ajas. Sest Ta tuleb, et sind ühendada uuesti Jumalaga.

Kas sa tahad oodata kõike muud, aga mitte Teda?

Või siiski!

Arved Paul

Jõulukella vaikne kaja...

Jõulukella vaikne kaja +
Kaikub üle ilmade,
Läbi mureliku aja
Kostab sõnum jõulude:

"Jumal saatis oma Poja
Püüstjaks inimlastele,
Jeesus jättis Isakoja
Tuli meie keskele."

Aga Talle pole aset
Jäetud inimsüdameis,
Rahutoojale on sulet'
Hing mis ägab muredes.

+ Kes sul oleks pisut ruumi
Kalli Jõululapsele,
Kes on õndsust, taevarõõmu
Tulnud tooma kõigile?

Selma Setälk

Jõuluteed.

Sõmmun lume hõbekarraga kannistatud, küskedest palistatud teel koju poole. On jõuluõhtu. Üleval taevavõlvil säravad tuhanded tähed.

Teedüürsotest talumajadest aga ei paista ainustki tuld. Kõikjal on pimedus. Mustavaete, mahajäetud tompudena kõssutavad hooned lume valgel vaibal.

Aastat kolm tagasi sammusin jõuluõhtul samal teerajal koju poole. Kuidas siis oli kõik hoopis teisiti! Kõikjal oli palju valgust! Akendest säravad tuled, moodustasid koos taevatähtedega unustamatult ilusa jõulutulede vaatepildi.

Nüüd säravad ainult tähed. Inimesed elavad sõjapõlvade nime all ja vaenlase õhurünnaku kartusel ei tohi põleda isegi jõuluõhtul tuled...

Olen aga kindel, et nois mustavaeis talumajades on tänaselgi jõuluõhtul valgust. Kinnikaetud akende taga põlevad küünlad ja kuulutatakse rõõmusõnumit salapärase Petterma õe valgust sünnimusest.

Seal pimedusest mustava maja sisemuses sammub eestlane evangeliumist jõudu oma muredest piitsutatud meeltesse ning süttib küünlavalgusest heleda lootusesõna südame kustuvale koldele.

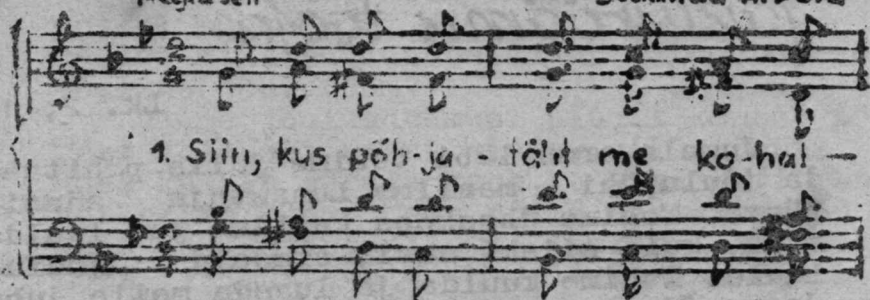
Ei saa vaenlane kustutada jõulutuld, mis põleb kinnikaetud akende taga, ega hävitada lootusesõna, mis süttib eestlase südames! Inimeses, kes käis pimeduses, on suurt valgust näinud, nende üle, kes elasid surmavarju maal, on valgus paistnud" (Jes. 9, 1).

Meie pimendatud kohtudes põlevad küünlad, meie muredega koormatud südamesis helisevad jõuluviisid - ei kardage meie pimedust, ei kardage meie vaenlast. Me elame kindlas teadmises, et Jeesus, kes tuli valguseks maailmale, on ka meile valguseks ja pääkõhks.

Põhjatähe all

Aeglaselt

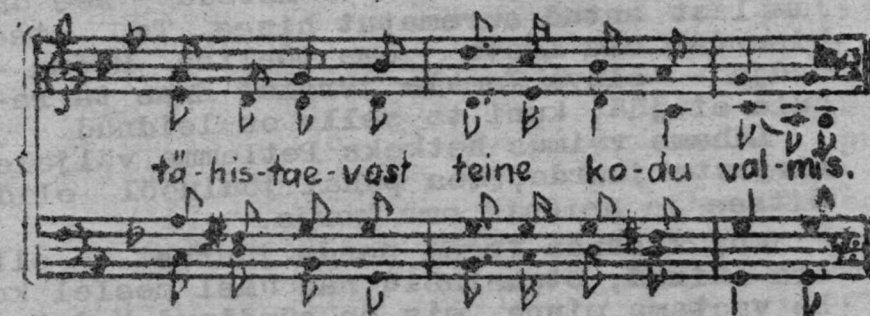
Soome võimulik rahvalaul
Seadnud H. Pöytä

1. Siin, kus põh-ja - täht me ko-hal -

kodu-maa meil kallis, A-ga seal-pool

tä-his-tae-vasst teine ko-du val-mis.

2. Siin me aeg kui lillekesel, närtsiv,
kelle ilu - Seal me saame inglitega igave-
se elu.

3. Siin me süda õhkab valjult, silmad
nutust märjad - Seal me age ilutseme, pääs
meil rõõmupärjad.

4. Lendaks koidu tiibadega minu süda
sinna; Taevas en mu koduase, sinna tehaks
minna.

Soome keelest H. Haamer

Jeesus - jõulurõõmu tooja

Lk. 2, 16.

Jumala armu läbi tohime jälle pühitse-
da jõulupühi -- maailma Lunastaja sünni-
päeva. Tohime üheskoos kuulda ja laulda
vanu, kuid siiski uusi, armsaid jõulu-
laule. Tohime kuulda ja lugeda meile juba
laps põlves armsaks saanud ja meele jää-
nud jõuluevangeeliumi. Tohime kuulda jäl-
le uuesti sellest suurest jõulurõõmust, mis
kõigele rahvale on määratud.

Aga milles seisab see suur salapärene
jõulurõõm?

Siin maailmas on küll nii tohutult pal-
ju asju, milledega inimesed enestele ja
teistele rõõmu püüavad valmistada. Aga
ometi ühte jumaliku osa inimesest need
maised asjad ei suuda rõõm ustada -- see on
Jumalast antud surematut hinge. Ta otse
kisendab oma Looja -- oma tõelise Rõõmu-
andja -- elava Jumala järele! Enne ta ra-
hule ei jää, kuni ta selle on leidnud.

Läheme veimuse hetkeks Petlemma väljale
karjaste juurde, kes pühal jõuluööl olid
õitses ja hoidsid oma karja.

Kui Issanda ingel nende juurest oli
ära läinud, otsustasid nad ühel meelel ko-
he vaatama minna, mis on sündinud. Nad tu-
lid tõtates ja leidsid lapsukesest mähitud
ja sõimes magavat. Milline sõnulkirjelda-
matu suur rõõm neile osaks sai, leides
Selle, kellest prohvetid ju ammust ajast
olid kuulutanud. Olles leidnud maailma
Õnnistaja -- Lunastaja, said nende igat-
susest janunevad südamed täidetud ülevoo-
lava rõõmuga. Nad läksid ja kuulutasid se-
da teistele, ning austasid ja kiitsid Ju-

malat. See õnnistegija leidmisrõõm ongi õige jõulurõõm, mida tundis karjaste süda tollel pühal ööl.

Aga miks puudub paljudel inimestel see tõeline jõulurõõm?

Kui me jõulusündmusi ainult kombe pärast väliselt kaasa elame, siis tõesti ühes küünla säruga kaob ka kindlasti see hetkeline rõõm. Meie võime aastakümneid lugeda jõuluevangeeliumi, laulda teistega koos vaimustavaid armsaid laule, aga igavesest püsivast jõulurõõmusest meil osa ei ole. On jõulud mööda -- kaob ka hetkeline rõõm.

Kellel puudub jäädav rõõm, see leiab vea isiklikult enese juures. See rõõm on määratud kõigile inimestele. Kui meie südamed põlevad igatsusest leida jäädavat rõõmu ja selle andjat, siis saab see ka kindlasti meile osaks. Kui meie osa südamel avame Jeesusele, siis kogeme isiklikult seda sõnulkirjeldamatut suurt rõõmu, mida keegi meilt ära võtta ei saa ja mis ka suurimais viletsusis meid lohutab.

Pole suurimat rõõmu ja rahu siin päikesel all, kui leida oma isiklik Lunastaja ja õnnistegija. Ei saa ialgi sellele suu vaikida kes Jumala armu läbi on saanud jäädava jõulurõõmu osaliseks. See ülevoolav rõõm paneb hõiskama meie suu ja keele. Ei saa vaikida, vaid peame seda kõikidele tunnistama, ühes ingliskoorige ja taevase veehulkadega laulma: "Au olgu Jumalale kõrges!"

Aidaku armas Jumal, et see kustumatu igavene jõulurõõm ja rahu meie kõikide südameid täidaks ja meile truuks saatjaks oleks siin kõrbemaal rännates kuni jõuame igavesele kodumaale ja siit lahkudes võime kord ühes väga Siimeoniga öelda: "Nüüd läksid, lapsed Jina oma sulase rahus ära sinna, sest mu silmad on Su õnnistust näinud ja hing on oma Päästja leidnud!"

Seruanja.

Seruanjal polnud muud varandust järele jäänud kui ta mehe karjuse ürp ning vana keedupott, milles ta omal ajal valmistas leent tervele seitsmeliikmelisele perele.

Pätle viimase lapse surma lahusus ta oma väikesest hütist ja asus ühte mäekoopasse elama. Hüti uus peremees oli siiski ta vastu lahke ja käis teda vahetevahel vaatamas, viies talle ka mõne kasina palukese leiba siis kui seda just oli pisut üle jäämas viletsast karjuse lauast.

Kui aastad poleks hakanud väsitema kord nii tugevana püsinud naist, oleks võinud eluga rahule jääda. Aga eluiga kiskus juba üle piibli vanuse minoma. 72 vihmast talvet olid leotanud toda nüüd juba kümme vajutatud turja.

Suvel põletas aga päike nii palavasti, et vägisi kippus röövima jäseseist seda sitkust, mis trotsis kord iga raskematki tööd, mille kallale ta oma käsivarrega asus.

Kuigi ta oli üksteise järele matnud oma mehe ja siis oma kaks poega ja kolm tütart, ei kaotanud ta näiliselt midagi tollest rõõmsast meelest, millele nii mõnigi karjuseist kadedusega vaatas. Jäi ta ikka tolleks samaks "õnnesitikaks", millise hüüdnime ta siis juba oli saanud kui esimest korda jooksis lapsena siin üle suvekuumuses kõrbova karjamaa. Kust ta siia mägedesse tuli, seda ei teadnud õieti keegi. Kord jäi ta siia hulkuvaist eesliajajaist, ega küsinud keegi lähemalt ta päritolu järele. Ega teadnud ta seda isegi.

Siin nende karjuste keskel oli ta suureks sirgunud, mehele läinud, lapsi sünnitanud ja need kõik jälle ära annud.

Nüüd seisis ta siis taas üksinda nagu

tookord 50 aasta eest. Ainult selle vahe-
ga, et püüd kattis hõbejuuks ja elavad sil-
mad kippusid tõntsiks jääma.

Ja ta olekski tähelepanomata uinunud
oma koopa pimeduses kui midagi poleks juh-
tunud temaga, mis talle andis surematu ni-
me.

„Hel ööl kui ta oma viletsal asemel
katsus suikuda, sattus ta nägemuse kimpu,
mis teda otsekohe tegi virgeks.

Ta nägi, et kogu karjamaa oli täis ku-
ninga sõdureid, küll jala, küll hobustega
Nad olid leeri üles löönud just tema koo-
pa suu ette. Nad mängisid türinguid, jõid
ja teritadid nõoku. Korraga saab nende

keskel elavaks. Mehed jäitavad
mängu pooleli, kargavad hobuste selga, haer-
uvad nõõrad ja piigid, ning hakkavad kii-
rest sagima läbiseigi tõtates sinna ja
täna. Viimaks kõik sõdurid koonduvad üh-
te lõputusse rivisse, mis liigub suures
kaares tormates tema koopa poole. Ja ennäe,
nende ees põgeneb poisike. Kas nad tõesti
seda väetimat taga ajavad? Kes see ometi
on? Ja mis ta on teinud? Korraga karjatab
Seruuja läbi une: „Joonatan, mu poeg!“

Ta ärkab, külm higi laubal.

„Mis see tähendab? Nad ajasid taga mu
surnut esiksündinut?“ harutleb vana naine.

Ja korraga on imeline käsk ta südames.

„Ma pean minema veel täna öösel Petlemma!“

Vihma pladiseb ojadena alla. Öö on kott-
pime. Seruuja kaabib potist peotäie putru,
peidab selle rätikusse, kisub vana karju-
se ürbi selga ja siis alustab teekonda lä-
bi talvise öö mägiselt maalt alla orgukus
asetseb Petlemma linnake.

Hommik saabus nii järsku, et Seruuja
peagu ehmus kui leidis end Petlemma värä-
vate eest.

„Kuhu sa trüüid varoeti?“ küratas ühe
... .. tema poole.

Aga vana naine ei mõistnud tollele midagi vastata. Ta jäi tummalt teda tunnitama. See nähtavasti ei kannatanud välja teda kummalist pilku, lõi kõega ja avas talle jalgvärava. Hetk hiljem seisis ta ürkava linna haisevail tänavail. "Mida ma siit õieti otsin?" pärib ta eneselt peaaegu kuuldavalt. Aga enne kui ta saab edasi minna, tõmbab üks käsi teda õrnalt ühe maja hämarasse esikusse. Siin otsegu pool unes viibides, kuuleb ta ühte anuvat häält: "Ema, meie linn on piiratud Herodesse sõdureist. kuningas tahab kõiki lapsi tappa. Ja meil on väike poiss, keda me ku sagile ei saa peita. Täna öösi nägin sind unes, et sa tuled ja teda päästad. Tee ruttu, mis sa tegema pead!"

Ja enne kui Seruuja jõuab midagi veel öürida ehk küsida, sunnitakse teda tuppe astuma.

Silmapiilguks jääb vana naise pilk hingama rehulikult magaval lapsukesel. Tema äraseletatud pole on otsegu tema nägemuste pojal Joonatanil. See on nii imeline ja valdav elamus, et ta lapse kohale kummardub ja hardumuses teda suudleb. Siis alles märkab ta muretsevat noort meest ja naist, kes ainiti tema otsa vahtima on jäänud.

"Aga miks just mina pean tolle taevalliku lapsukesese päästma?" küsib ta kokkumattult.

"Just sina," vastab paluvalt noor ema, kes jälle on haaranud vana Seruuja kätte.

"Sinu kuju seisis täna öösel ingli kõrval meie toas."

"Sündigu siis kõigevägevama Jumala tahe," lausub Seruuja, haaras õrnalt magava lapse ja peitis teda oma karjase ürbi alla. "Tulge siis minu järele. Siit nelja tunni tee põhja poole mägedes on minu koo bas." Need olid ta viimased sõnad, kui ta

tänavale ruttas.

Juba liikus salkades tigeid sõdureid, kes põrutasid veel magavate kodanikkude uste taga. Keegi neist ei pannud tähele külmuvajunud naist, kes oma kalli kanda-miga otsis väljapääsu linnast.

Värava ees noogutas sama sõdur talle korraks peaga, kui tundis temas ära sama vana eidekese, kellele ta aovalgel oli võimaldanud takistematult linna pääsmist. Ta silmad olid otsegu pimedusega löödud nõnda et ta tema juures midagi kahtlasta märganud.

Sadu oli lakanud. Ülal mägedes oli endiselt vaikne. Seruuja koobas endiselt tühi ja pime, kui ta päästetud lapsukesega sinna jõudis.

"Nagu polekski teda puhkamatult siia illes tassinud," lausus ta lõbusalt kusjuures asetask väikese poisi ettevaatlikult õlgmatile.

"Oleks siin ainult pisut valgem, siis vaataks veel kord tolle armsa lapsukesega pälet," mõtles Seruuja endamisi.

Vaevalt oli ta oma soovi avaldanud kui korraga terve koobas täitus imevalgusega. Seruuja ehmus ja tahtis põgeneda selle elamuse eest. Sääl seisis korraga üks tuntumatu mees tema kõrval helendavas rüüs ja lausus julgustavalt vanale naisele: "Seruuja, ära karda! Sa soovisid et sinu koobas pisut valgemaks oleks saanud. See sinu soov on täidetud. Jumal kuuleb kõiki palveid, mis keegi tema poja Jeesuse nimel liialgi palub."

Siis langes vana naine austusest põlvili lapsukesega ette. See avas oma silmad ja naeratas. Ja selles naeratuses õnnitati Seruuja igavese õnnistusega.

H. Haameri legend.

Jõulurägemus

Rännates läbin ma hääletu öö
Päakohal süramas tähtede vöö.
Korraks helendab pimestav valgus
On see ju Jõuluöö imede algus.

Päakohal helendab Petlema täht
Imede imena minustki näht'
Südamas süütab see soovi nii suure
Teistega koos minna Jeesuse juure.

Taevas on avat', näen pilvede pääl
Inglite hulki, kes hõiskamas säääl.
Jeesuslast, Jõuluöö suurimat imet
Näen nende hulgas kes kiitvad Ta
nime.

Kummalist rõõmu nüüd maitsen ma
siin
Inglite koorides ülistust viin
Jeesuslaps Sulle, mu valgus ja päike,
Juhü nüüd igavest kõiki mu käike.

Lehte Uibo

"Jeesus elab...!"

Pime oli. Pilkane pime nii looduses kui ka inimeste südames. Raskest murest rõhutatud inimlapsed istusid selles pimeduses lootusetute südametega, sest niinea polnud oodata hommiku saabumist. Ja ega uueski püües suutnud keegi võtta lootust neilt ja avada ust kuhugi valgemasse ja paremasse maailma.

Elasin läbi paar päeva tagasi vist küll väga sarnast tannet tookordseile kerjastele Petlema väljal.

Ilm oli hall, hommikul ei suutnud kuidagi tõusta, oleks tahtnud magada -- magada kaua, kaua; ja kui viimaks kätted aknalt kergitasin, tuli tuppa veidi õhmast valgust. See sine suurendas veel jõuetust puretud hinges. Kõik oli hall -- taevas, inimesed, nende kõned, ja süda oli nii tühi ja pime, et oleks võinud igatsusest valguse järele nutta. Kõisin ja õiendasin, tehes igapäevaseid toimetusi. Miski aga ei edenenud. Kõik tundus nii mõttetu ja vacvaline. Ometi pidi töö tehtama.

Ei olnud kedagi kes oleks võinud aidata. Ka Jumal tundus nii kauges ningi hõlbi pilvekatte taga, kuhu ei ulatanud isegi palved ega õhkanised. Ei osanudki paluda. Südame tühjuses paistis see mõttetu. Ta ei kuulu mind, ta on mind maha jättnud. Patu pilved laskusid nii süngena minu üle nõnda et jumaliku rahu ning lohutuse kiired ei suutnud neist läbi tungida.

Kui siis aeg oli liitunud üle koskpöeva ja seegi ähmane valgus akna taga hakkas kustuma, siis ei suutnud enam. -- Iisendasin: "Issand hälesta minu päle!" Naorasin Testamendi ning avasin raamatu olates: -- "Armas Täevane Isa, ma ei suuda enam, ja kui sina mulle appi ei tule, siis

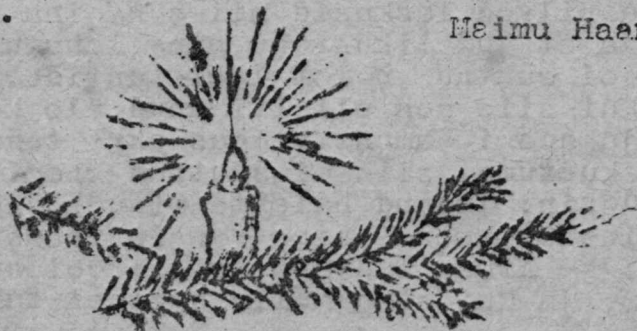
hukkun selles pimeduses. Jumal siiski kuulis minu hädahüüde ja vastas mulle oma sõna läbi. Mu ees seisis koht Apostlite teadete raamatust 13 peat. 29-34 salmini, kus kõneldakse sellest, et Jeesus on surnuist üles äratatud ja et ta elab. —

Mu südamel ümber olev pimedus haihtus ja taavane valgus paistis taas minu hingesse. Jeesus elab! Milline rõõm täitis korraka südant. Ehkki väljas muutus järjest pimedamaks, oli minu sees valge. Oli nii kerge. Ta polnud enam ikestatud vaid taas vabalt. Kui Jeesus elab, siis ei ole vaenlasel enam meelevalda minu üle. Siis ka kõige kohutavamas halluses võime rõõmsasti oma teed käia. Tema, kes Petlemma sõimes sündis, Kolgata ristil suri ja kolmandal päeval jälle üles tõusis, on mulle valguseks saanud. Selleks valguseks, mis paistab läbi meie hõlmata püüdva pimeduse siin maailmas. Oma sündimise sõime juurest alates näitab ta meile teed igavesse Isa koju.

Kui selle maailma pimedus siis vahest tohutuks muutub, et tahab jälle kõik meie südame valguse lämmatada, siis mõtelgem sellele, et imevalgus Petlemast pole kustunud. Veel säravamalt paistab ta. Kuna võime ka rõõmsasti hõluda: Ta on üles tõusnud! Ta elab!

Ja sedameid taganevad patuöö pimedad varjud.

Meimu Haamer

KOLMANDA AASTAKÄIGU LOPUL.

Kolm aastat "Risti Valgust" kosk era-berdsoid aegu. Kes seda oleks ial osanud arvata, kui alustasime selle ajakirja väljaandmist põranda ell bolševike valitsuse põevil. Nii väga vejasime siis usku kinditavat ja julgustavat sõna. Aga kõik need kolm aastat on see jäänud tema ülesandeks, levitada valguse pimedasse õho, valgust, mis hoovab Kolgata ristilt.

Sügav tänu tõuseb südamest Issanda poole, et Ta meile on võimaldanud ka kõigi raskuste ja takistuste peale vaatamata selle ajakirja väljaandmist. "Risti Valgus" on oma ülesande ja tema peale pandud lootused üle ootuste täitnud. Ma usun, kogu see paarisajaline noorte sõprade ring kes on koondunud "Risti Valguse" ümber, tunnistab seda ühes meiega.

Muidugi aga suurem osa lugejaist, kes igatsuse ja põnevusega on oodanud järgmise numbril ilmumist, ei teagi milliste raskustega on tulnud võidelda iga numbril juures ja millist ränka tööd nõuab paljundamine. Eks ole meie ustavamaid töötajaid nii mõnigi kord väljendanud: "Ei, enam ma seda töökoormat endale ei võta!" Aga siis kui on tulnud järgmise numbril väljaandmine pole ta siiski suutnud loobuda sellest, sest ta ei osanud enam kujutleda meie noori "Risti Valguset."

Mida oleks mul veel öelda? Tõesti oma noorte tööd ei oska ma enam kujutleda "Risti Valguset." Palugem lakkamatult selle geest, et Jumal annaks võimalusi seda ikka ja ikka jälle välja anda ning kingiks jõudu ja väge ülevalt neile ustavaile töötajajalle, kes pole paljaks pidanud oma kassinat aega ohverdada selleks, et ajakiri võiks ilmuda tähtajaks valmina lugejate

kätte.

Aga ühte tahame siiski lubada, et nõnda palju kui see seisab meie võimuses, me kaasa aidata tahame, et "Risti Valgus" võiks rõõmustada, kiinnitada ja julgustada neeri nende usuteel, nii kaua kuni Issand meile võimalusi annab sel teel Tema riigi tööd teha.

Hillar Põld.

TEATEID.

Järgmine "Risti Valguse" number ilmub, kui Jumal lubab, Tartu Pauluse I koguduse Noorte Keskuse 10. aastapäevaks, 23. jaan. 1944.a.

Kaastööd palume ära seata hiljemalt 10. jaanuariks 1944.a.

RISTI VALGUS

Tartu Pauluse I koguduse noorte ajakiri
Nr. 6 1943 III aastak.

Kaanojoonis A n n o P õ l l u l t .

Ilmumisaeg 23. detsembril 1943.a.